

Column, 11 augustus 2008

Een ervaring, een gedicht, een ervaring. Hoe is dit alles te rijmen met elkaar?

Een ervaring

Onlangs ging een groep Nederlandse jongeren, *togethere together*, een initiatief van ICCO en Kerk in Actie, voor drie weken naar Palestina en Israël. Deze groep reisde rond van Noord naar Zuid en heeft zeer intensief kennism gemaakt, zo lees ik in de verslagen, met wat zich afspeelt op de Westbank en Israël. Meta Floor heeft hen een aantal dagen op hun tocht begeleid.

Een van de groep, Matthijs doet verslag over '**een huizenblok dat eergisteren is opgeblazen**'. 'De gemeente Jeruzalem, zo schrijft hij, heeft opdracht gegeven tot een vernieling van een huis dat tot eergisteren aan zeventig mensen nog onderdak bood' 'Bij het huis treffen we enkele oud-bewoners aan en zij waren compleet verslagen. Moet je je voorstellen. Een prachtig huis, waarin je je thuis voelde, samen met je familie, al je spullen, foto's, herinneringen en dat wordt vanwege een gebrek aan een bouwvergunning voor een nieuwe vijfde verdieping gewoon even met de grond gelijk gemaakt. De oud bewoner vertelde dat meer dan 300 soldaten het huis hebben omringd, en deze de familie uit het huis hebben verjaagd. De familie werd door twee lange rijen soldaten heengeduwde; daarna is het huis opgeblazen met explosieven. De vrouw die ons deze alternatieve kruisweg liet volgen kon haar tranen niet bedwingen toen we bij het huis aankwamen.', aldus Matthijs.

Verslagenheid alom. Hoe is het mogelijk dat je mensen dit kunt aandoen. Desnoods de vijfde verdieping laten afbreken die misschien niet met een vergunning is gebouwd. Maar het hele huis!

Waar moet iedereen heen? Is er nog hoop om te leven, een toekomst op te bouwen voor je kinderen, kleinkinderen?

Een gedicht

HOOP

Die hoop, zegt God,
die verbaast me telkens weer,
die is verbazingwekkend.
Dat de mensen zien hoe alles gaat
en dat ze geloven dat het beter zal zijn,
morgenochtend,
dat is verbazingwekkend,
het is het grootste wonder van mijn genade,
ik sta er zelf verbaasd van.
Onsterfelijk en onuitblusbaar
als een kleine vlam,
een rillende vlam schijnt door de duisternis
van de wereld,
een aarzelende vlam schijnt door de duisternis
van deze tijd,
een zorgelijke vlam komt in het duister
van de nacht,
een vlam die niet te doven is,
zefs niet door de adem van de dood.
Wat mij verrast, zegt God,
dat is de hoop,
ik heb er niet van terug.
Charles Péguy

Een ervaring

Op onze vakantie in St. Austell in Cornwall, waar wij met onze kinderen verbleven, hadden wij een ontmoeting met enkele vrouwen van Vrienden van Sabeel UK, waaronder Lesley Coles die daar, - oh toeval -, woonde.

Zo'n twee maanden geleden had zij ons 35 vredesminiaturen voor de vredesloper toegestuurd. Alle reden dus om elkaar te ontmoeten! Dat gebeurde allereerst tijdens hun wekelijkse Fridaymorning prayer. Daarna was er koffie en gezellig samenzijn voor wie dat wilde.

Het was hartverwarmend om ineens te ervaren dat zij net als wij een poging doen de vlam van de hoop niet te doven, om op zeer bescheiden wijze solidair te zijn met de Palestijnen die soms de hoop op 'leven' hebben opgegeven.

In diezelfde week hadden ze een Palestijnse spreekster uitgenodigd, die een zeer inspirerend verhaal heeft gehouden, waar zo'n 60 mensen mensen op af waren gekomen, zo schreef Lesley..

Hoe deze twee ervaringen met elkaar te rijmen? Is er dan toch altijd die aarzelende vlam die onsterfelijk en onuitblusbaar schijnt door de duisternis van deze tijd.' ?

Zelfs God verbaast zich, zo lees ik bij Charles Pékuy en is verrast door deze rillende vlam die ondanks alles, licht geeft.

Tot slot In mijn tuinpad waar alleen grint te bekennen is, heeft een piepklein plantje, Robertskruid, zich naar boven geworsteld. Het staat al een paar weken stralend te bloeien, ook al rijdt de auto er over heen en staat het daardoor bloot aan alle gevaren van vernieling. Staat het voor die hoop waar God niet van terug heeft, als een aarzelende, rillende vlam die niet ophoudt te zijn wie het is?

Ofwel een teken van hoop dat we blijven koesteren tegen beter weten in, opdat ooit...het woord 'bevrijding' klinkt voor de Palestijnen, die zo zielsgraag willen leven.

Dat kleine plantje is voor mij symbool van die hoop.

Marijke Egelie-Smulders